

§. 123. Удивителното търпѣніе на Давида.

Като бѣгаше Давидъ, срѣщнахъ го единъ челоуѣкъ, роднина на Саула и наченъ да кълне и да замѣря съ камъне Давида и другаритѣ му. Туй като не можѣше да търпи царската дружина, искаше да отмъсти на поруганіето и да заколи ухулника. Но Давидъ гы не допусна като рече : „Оставьте Семея да кълне Давида, може Богъ да са смиле отъ страданіята ми, да ма помява и да поправи работитѣ!“ А тѣ като са чудѣхъ на царската търпѣливость, едвамъ са погорихъ на повелѣніята му. (Царс. в. ів. 5—13.).

§. 124. Давидъ събира войска противъ Авессаломъ.

Авессаломъ, слѣдъ излѣзванъето на баща му изъ Ерусалимъ, влѣзе въ този градъ и останъ тамъ много врѣме. Туй бѣше спасително за Давида, защото той въ туй врѣме събра войска и са приготви на война. Когато Авессаломъ излѣзе съ войска срѣщо баща си и прѣдлежѣше да стане сраженіе, свѣтници-тѣ убѣдихъ царьтъ да не присѣтствова на бойтъ. И тѣй Давидъ постави началникъ на войскитѣ си Іоава, а самъ си отиде въ ближнійтъ градъ. А на трѣгванъе заповѣда на Іоава и на другитѣ началници да пазятъ животѣтъ на сына му Авессаломъ. (Царс. в. ів. 5—іг. 1—ін. 1—5.).

§. 125. Авессаломъ ся побѣдва.

Сраженіето станъ упорно и отъ двѣтъ страны, но съ Божіята сила Давидовата страна надви, а Авессаломовата са обрнъ на бѣгъ и са убихъ отъ